

Odjeci 2008./2009.

Nagrađeni učenici i učitelji

1. NAGRADA

Otišla je

BRUNO BUTKOVIĆ, 7. r.
OŠ LUKE PERKOVIĆA, Brinje
učiteljica: Manda Matanović

2. NAGRADA

Moj did

PETAR MAMIĆ, 6. r.
OŠ „STROŽANAC“, Podstrana
učiteljica: Zrinka Dodig

3. NAGRADA

Slika

NIKOLINA FIURI, 7. r.
OŠ JULIJA KEMPFA, Požega
učiteljica: Romana Thür

LIKO-SENJSKA ŽUPANIJA

1. NAGRADA

Otišla je

Obitelj je najveća radost svakomu. Taj sklad i razumijevanje svakoga čini sretnim. Ja sam tako malo živio u tom skladu. Kad sam imao dvije i pol godine, otišla je moja majka, zauvijek.

Zašto je dragi Bog uzeo nju, koja je bila nježna i brižna, koja je imala tako dobro srce?

Baka se trudila da nam pomogne pružajući nam svu svoju ljubav, ali nadomjestiti majčinu ljubav – meni nitko na ovom svijetu nije mogao. Sjećam se polaska u školu. Svu su djecu dovodile njihove majke, a mene je tako boljelo moje malo srce da sam mislio kako će puknuti od tuge. Ja nisam imao majku.

Kako su sretni moji školski prijatelji jer imaju svoju majku, koja ih budi poljupcem u čelo, koja bdije nad njima! Ja nisam imao tu sreću. Želio sam i sanjao nas četvero: mama, tata, sestra Tea i ja za blagdanskim stolom, snježni Božić, miris kolaća. Želio sam, iznad svega, tu toplinu obiteljskoga doma.

I sada, dok ovo pišem, zaboli me pomisao da ona nije ovdje, da je otišla. Već sam velik. Pustio sam kosu. Pada mi po čelu jer nitko ne smije vidjeti moju suzu. Duboko, duboko u meni nakupilo se beskrajno puno tuge. Ponekad se pitam što bi učinila da me vidi. Možda bi sa smiješkom rekla: „Izrastao si!”

Da mi je osjetiti njezinu ruku na svom obrazu, njezin zagrljaj, pa makar i u snu! Kad se vraćam iz škole, toliko sam puta zaželio da me čeka na kućnom pragu. Ali mene dočekaju zatvorena vrata jer tata radi, a Tea u drugom gradu ide u školu. Za vikend ona dođe kući, i tad je cijela kuća mirisna. Sestra peče kruh, kolaće, kuha ručak. Davno je to naučila raditi. Neka ugodna toplina struji našom kućom, a u meni je nemoguća želja: samo da je mama ovdje! Sva sreća ovoga svijeta pripadala bi

2. NAGRADA

Moj did

Moj me did naučija mnogim stvarima. Kako brat grožđe, kako brat masline i kako se brinuti za pasu. Kako se zadržati u svojoj zemlji, koja raste na tvojoj muči i znoju. Kako uživati jednog sparnog ljetnog dana dok tegliš sićeve pune grožđa, i kako je puno veća uživanja blagovati ono što si ti napravio, nego ono što si poio i nisi se zato pomučio.

Naučija me kako goniti ovce i kako naći dobro mjesto za ispašu, kako se probiti kroz
draču i trnje, kako prebroditi prepreke ovog života i kako prihvatiti kad ti se učini da si sam.

Kako se zadržati i kako voljeti. Kako smisliti snagu za reći dvije male, ali najveće riječi na svijetu i ne poludjeti.

Naučija me moj did da se puno bolje sanja kad se odmorš od posla, nego kad čili dan ležiš.

Tomu me moj did naučija. Više ga nema, ali ga se uvijek sjećam.

PETAR MAMIĆ, 6. r.
OŠ „STROŽANAC“, Podstrana

3. NAGRADA

Slika

Sjedim na krevetu.
Prozor je otvoren.
Zvukovi, već istrošeni,
dolaze do mene.
Slika kao iz filma:
kućica, lišće, ptice...
Nebo ulična žica razdire.
Po sredini odvaja plavo nebo
od neba punog sivih oblaka.
Zamislim se pogledom
u grane nemirne.
Tako nestvarno.
Boje ko temperom naslikane.
Plava podloga divljine
budi se u meni.
Što više razmišljam,
slika je sporija.
Sve utihne.
Zastane.
Samo promatram.

NIKOLINA FIURI, 7. r.
OŠ JULIJA KEMPFA, Požega